

[Taanquist]

ber, godkendte socialministeren, at der i Diakonissestiftelsens bygninger indrettes et plejecenter for ældre mennesker fra Københavns kommune.

Der er således af regeringen truffet bindende beslutninger, som det vil være umuligt at ændre med et beslutningsforslag som det, socialistisk folkeparti har fremsat, om så hele folketinget stemte for det. Indenrigsministeren har nemlig ikke beføjelser til at pålægge sygehuskommunerne at bruge et hospital, som de ikke mener der er patienter til, fordi de mener at have billigere løsninger.

Jeg vil godt erindre om, at jeg – og det er altså stadig væk hr. Henning Rasmussen – under debatten om folketingsbeslutningen af 2. juni 1981 udtrykkelig gjorde opmærksom på, at jeg som indenrigsminister ikke havde mulighed for at gennemtvinge folketingets beslutning. Jeg sagde også, at folketingsbeslutningen derfor var uden reelt indhold, medmindre de syv forslagsstillende partier samtidig gennemførte en lovgivning, der gav mig som minister tilstrækkelige beføjelser.

De fire nuværende regeringspartiers ordførere sagde nej til at give ministeren de nødvendige beføjelser. Diakonissestiftelsen kunne sikres, hvis blot ministeren viste god vilje og gik aktivt ind i sagen, sagde man, og føjede til, at man nok skulle holde ministeren fast på folketingsbeslutningen. Derefter fortalte man pressen og personalet og patienterne på Diakonissestiftelsen, at der nu var skabt fuld sikkerhed for hospitalets fremtid.

Hvad er det så, der er sket siden? Har den nye minister ikke vist god vilje og gået aktivt ind i sagen? Har de fire partier i regeringen ikke holdt tilstrækkeligt fast i ministeren? Eller sker der bare det, at det grove hykleri fra de fire partiers side ved gennemførelsen af folketingsbeslutningen for tre år siden nu bliver afsløret i al sin ynkelighed? Man hentedede sig hæder og ros for sin store indsats for et lille hospital vel vidende, at man ikke havde givet den ansvarlige minister reel mulighed for at gennemføre beslutningen. Det vil nok knibe med at få de fire ordførere fra regeringspartierne til i dag at indrømme, at deres aktion var det vældige slag i et stort, lufttomt rum, som alle andre, også personale og patienter på Diakonissestiftelsen, kan se det var, men jeg håber, at vi i hvert fald bliver fri for at få gentagelser af den urimelige kritik af sygehuskommunerne, som folke-

tingsmedlemmer fra regeringspartierne har været fremme med i sommerens løb.

De folkevalgte i de kommunale råd må jo indrette sig efter, at sengebehovet falder, og de må også, hvor nødig de end vil, beskære og begrænse sygehusenes betjening af borgerne, når kommunernes økonomi beskæres så kraftigt, som regeringen og folketingsflertallet gør det og også vil gøre det i fremtiden.

Fri os i alt fald i denne sag for en fortsættelse af det dobbeltspil, regeringen er mester i: at tage æren for at forbedre statens budget på kommuneskattebetalernes bekostning og samtidig fralægge sig ethvert medansvar for de ubehagelige følger, nedskæringerne derefter får for befolkningen!

Lizzie Lichtenberg (KF):

Da mit partis ordfører, fru Karen Højte Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

I virkeligheden er SFs forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Diakonissestiftelsens hospital som alment hospital ikke længere relevant, og mon ikke også SF er klar over det? SF er næppe ukendt med, at der efter saglige og langvarige forhandlinger er indgået en aftale mellem Diakonissestiftelsens bestyrelse og Københavns kommune om oprettelse af et geriatrisk center.

Det konservative folkeparti stillede sammen med en række andre partier, heriblandt vore nuværende regeringspartnere, i 1981 et forslag identisk med det foreliggende forslag. Baggrunden dengang var en aktuel debat, der skabte usikkerhed om videreførelse af Diakonissestiftelsens hospital. Var der ikke allerede på dette tidspunkt tilkendegivet en politisk positiv holdning til Diakonissestiftelsen, tror jeg ikke, at det ville have været muligt på nogen måde at sikre denne institution en fremtid.

Imidlertid må det erkendes, at udviklingen har vist, at der nu ikke er patienter til, at hospitalet kan opretholdes i sin nuværende form.

Jeg værdsætter den omfattende aktivitet, både politisk og fagligt, der har været for at sikre en positiv udgang på problemerne. Det er lykkedes at bevare Diakonissestiftelsen som institution, en institution, som ikke mindst på grund af sit miljø, sin atmosfære